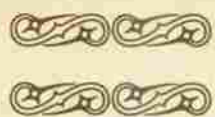


MARTELAARESJE.

DOOR NELLY HOEKSTRA-KAPTEYN.



Mama", vraagt Annie van Duin, het bleekelijderesje — en een hooge bos kleurt heur ingevallen gezichtje — zoudt u mij even willen helpen?"

„Zeker kindje, waarmee?" vraagt de moeder, een nog heel knappe vrouw van middelbaren leeftijd.

„Ja, ziet u," — met inspanning richt Annie zich op uit de kussens — ik zou zoo graag die négligé met de lichtblauwe strikken aan willen hebben als Henk komt."

„Maar lieveling, heusch, vermoei je nu niet. Deze staat je toch ook heel goed."

„Vermoeien," zucht Annie, „zal me dat nu vermoeien?"

„Henk vond altijd dat lichtblauw me zoo goed stond."

„Nu, kindje, we zullen het doen hoor! Voorzichtig maar!"

Door mevrouw gesteund, richt het teringlijderesje zich nu geheel op en met moeite wordt de witte neteldoeksche négligé aangetrokken.

Blijkbaar is de inspanning voor Annie te groot geweest; ze kucht en een bloedig schuim komt op haar lippen. Schielijk veegt mevrouw het met haar eigen zakdoek af. Annie voelt naar haar zijde; daar begon die ellendige steek alweer. O, 't was toch afschuwelijk! En juist vandaag, nu hij, haar Henk zou komen.

Wat had ze zich de geheele week al verheugd op den Zondag!

O, die vreeselijke uren van die lange nachten, als ze zich rusteloos om en om woelde op haar bed. Haar eenige troost was dat het denken aan hem, aan den tijd, dat ze weer geheel beter zou zijn en met hem kon wandelen, roeien, tennissen, zooals in de eerste dagen van hun engagements-tijd. Want allen hadden het haar immers gezegd, papa, mama, de tantes en kennissjes: ze zou weer beter worden, als ze maar geduld had.

Zeker, er was hoop, maar 't duurde zoo lang... zoo ontzettend lang! En dan die pijnen, die martelende, stekende pijnen in haar zijde! Toch was de dokter vanmorgen tevreden geweest, had mama gezegd.

Die goeie moes! Alles deed ze om het haar Annie zoo aangenaam mogelijk te maken. En de kennisjes waren ook zoo lief; iederen dag brachten ze vruchten, bloemen of 'n andere verrassing mee.

„Julle verwent me," zei ze dikwijls. „Heusch, je maakt me verlegen met al die cadeaux."

Hè, die stekende pijn! 't Benam haar den adem bijna.

„O, moes," kermt ze, „die pijn!"

„Is 't weer zoo erg, lieveling? Probeer nu eens stil te liggen, wat te rusten, dan ben je straks frisch, als Henk komt."

„Toe, geeft u 'n poeder!"

„Hier, kindje."

„Dank u!"

„Nu wat slapen hè?"

„Dat kan ik toch niet."

„Kom, kom! Met een beetje goeden wil zal 't wel gaan. Zakt de pijn nu al wat?"

„Och ja, door die poeder. Straks komt het toch weer terug," zegt ze lusteloos.

„Daar moet je nu niet om denken. Verheug je nu maar op straks, als hij komt."

„Toe, moes, geeft u mij even het spiegeltje, wilt u?"

„Och, waarom nu kindje? Heusch ga nu wat slapen."

„Nee, ik wil het spiegeltje hebben," zegt ze boos, „en hij komt immers straks, er is geen tijd meer om te slapen. Hè, daar wordt gebeld, zal je hem misschien hebben?"

Een oogenblik is het magere, eertijds zoo mooie, frissche gezichtje een en al verwachting. Zou 't hem zijn? Haar lieve, knappe Henk; wat heerlijk; zoo vroeg! Ademloos luistert ze. Neen, nog niet.

„Ziet u wel, 't is hem niet. Geeft u mij nu even het spiegeltje, toe..." zegt ze op den toon van een huilerig kind, dat haar zin niet krijgt. „Waarom wacht u nu? ... O, ik begrijp het al. Ik mag mezelf niet zien. Maar nu wil ik juist."

Aarzelend reikt mevrouw haar het handspiegeltje. O, 't was zoo vreeselijk, als ze daar haar vervallen gezichtje, waarop het lijden zijn wreeden stempel gedrukt had, zou zien; maar als zij, de moeder, niet toegaf, zou het kind zich opwinden en dan kwam er weer bloed...

„O, moes!" kreet Annie, „ben ik dat? Wat zie ik er slecht uit!"

„Kom, kom, kindje, dat lijkt nu maar zoo. In het wit toon je altijd bleek," tracht de arme moeder haar ongelukkig kind te troosten. „Als je weer op bent en je mousseline japonnetje aan hebt, waar pa je zoo graag in ziet, ben je de oude Annie weer."

„Dat zegt u nu ook maar," zucht Annie moedeloos. „U weet zelf wel beter." En ziende, dat moes tranen in haar oogen heeft, slaat ze plotseling de armen om haar heen en schreit: „O, moes, lieve moes, ik ben zoo dikwijls on aardig tegen u. Vergeef u 't me maar!"

Zacht streelt mevrouw de mooie, golvende haren en troost: „Zeker, liefje, als men ziek is, kan men wel eens humeurig zijn... Toe, ga nu rustig liggen, je vermoeit je te veel en je wilt Henk toch graag een opgeruimd gezichtje toonen, hè Ans?"

„Wat zal Henk wel zeggen, als hij me zoo ziet?"

„Zoo ziet, hoe meen je?"

„Och, zoo akelig bleek en mager... Laat eens kijken..."

in vier weken is hij er niet geweest. Hij zal me wel erg afgevallen vinden, moes."

„Wel neen, schat; kom, laat ik je kussens eens opschuden. Zoo, lig je nu goed?"

„Ja, dank u."

Doodvermoeid sluit ze de oogen en tracht even stil te liggen. Gelukkig, de pijn was, dank zij de poeder, bedaard. Ze wilde nu denken aan de heerlijke oogenblikken van straks, als hij, haar lieve, knappe jongen, bij haar zou zijn. Eindelijk kwam hij dan toch! Ze was wel eens ongeduldig geworden, als hij het telkens afschreef... maar... de studie! Hij had het druk, moest binnenkort examen doen en dan



HET EERSTE STANDBEELD VAN KONING GEORGE V. Een zeer rijk bankier is op de gedachte gekomen aan zijn geboorteplaats Madras een standbeeld te schenken van Koning George V, hetwelk in brons wordt uitgevoerd door Mr. J. Crossland Mc. Lure te Londen.

moest het meisje er onder lijden; dat ging bij alle geëngageerde paartjes zoo. Maar vandaag zou hij komen, zich over haar heen buigen, haar in zijn sterke armen nemen en met die lieve stem vragen:

„Hoe is 't vrouwtje?" Hè, kwam hij nu maar!

„Dacht u dat ik sliep?" vraagt ze met heesch stemmetje aan mevrouw, die stil naderbij gekomen is. „Neen hoor!"

„Daar wordt gebeld, Annie. Dat zal Henk wezen. Wil je nu kalm blijven kindje, je niet te veel opwinden?"

„Och neen, mama," klinkt het ongeduldig van Annie's lippen.

„Dan is het goed" en na nog een laatsten bezorgden blik op haar ziek kind te hebben geworpen, verlaat de bedroefde moeder haar. O, ze moest het eens weten die arme Annie, dat Henk nu eindelijk kwam op den dringenden brief, dien zij hem geschreven had en waarin ze hem gesmeekt had nu toch eindelijk te komen. O, zeker, ze had een overwinning op zichzelf moeten behalen door zich zoo te vernederen, maar 't was voor het kind, voor Annie, zij hunkerde naar de komst van Henk, hunkerde met koortsachtig verlangen en de ouders zagen dat de vreeselijke ziekte dagelijks grooter verwoesting aanrichtte, dat het mooie gezichtje steeds bleaker en magerder werd. Daar hoorde ze een welbekende stem. Henk! Hij was het!

„Dag mevrouw, hoe gaat het u en Annie?" vraagt hij, eenige oogenblikken later, de huiskamer binnenkomend. 't Is een groote, knappe man en het lichte zomerpak staat hem zeer goed. Toch heeft hij iets in zijn gezicht, met de een weinig te zinnelijke lippen, wat mevrouw tegenstaat. En aan dien man hing haar arm ongelukkig kind met heel haar hart en ziel.

„Dag Henk," begroet ze hem eenigszins koel... Ja, 't wil met Annie nog niet recht, veel pijn en slapeloze nachten. 't Kind verlangt erg naar je, daarom ben ik blij, dat je nu eindelijk gekomen bent."

„Ja, 't was erg druk. Zoo tegen 't examen, begrijpt u..." verontschuldigt Henk zich.

Mevrouw knikt flauwtjes. Hij is weer bezig uitvluchten te zoeken. „Je blijft nu tot van avond, hè?" vraagt ze.

„Dat zal moeilijk gaan, mevrouw, 'mama rekent erop, dat ik thuis eet; wij hebben een familiédiner."

„Zoo, ja, dan kan jij moeilijk gemist worden," klinkt het sarcastisch. „Weer 'n teleurstelling voor Annie. 't Kind had voor den heelen dag op je gerekend."

„Het spijt me heel erg," liegt hij, „maar heusch, het gaat niet... Als u 't goedvindt, wil ik nu wel naar haar toegaan."

„Zeker; ik blijf maar hier."

„...„Henk!" roept een heesch stemmetje, „ben jij daar?"

„Ja, kindje, wel, hoe is het er mee?"

„O, goed, nu jij bij me bent." Hartstochtelijk drukt ze zich tegen hem aan en verwijt zacht: waarom ben je zoo lang weggebleven, lieveling? Ik heb zoo erg, zoo heel erg naar je verlangt?

„'t Was zoo druk, Ans," liegt hij weer.

„Maar nu ben ik bij je, hè vrouwtje?" ... God, wat zag ze er ellendig uit! Was dat nu zijn mooie, bloeiende Annie? Even streelde hij heur blonde haren. O, 't kostte hem zoo'n moeite hier te zitten en liefde te huichelen voor een halfstervende, terwijl hijzelf, jong en stralend van gezondheid, met heel zijn hart hing aan Marie, de mooie blonde Marie, zuster van zijn vriend. En zij, o, ze beklagde hem vaak, had gisteren nog gezegd, dat ze het zoo jammer voor hem vond, dat zijn meisje steeds sukkelde, maar aan haar handdruk bij het afscheidnemen had hij gevoeld, dat ze later heel graag de plaats van Annie bij hem innemen zou. 't Was een echt vroolijke, aardige meid, met heel veel charme.

Aan haar dacht hij, nu hij hier bij het ziekbed van zijn meisje zat, dat weldra een sterfbed zou worden. Hè, dat gehuichel en liefdoen tegen zoo'n teringachtig schepseltje was vreeselijk! Daar zat ie nou op dezen heerlijken zomerschen dag op een ziekenkamer, met allerlei luchtjes van medicijnen, terwijl zijn vrienden aan het tennissen waren met de meisjes. Marie zou er natuurlijk ook zijn, beeldig in haar witte tennisjapon, op de coquette witte schoentjes.

„Zeg, Henk," wekt Annie hem uit zijn droomerijen over Marie, „vindt je niet, dat ik er erg slecht uitzie, ja, hè?"

„Wel neen, Ans, je lijkt me beter dan den vorigen keer."

„Vindt je heusch? Hè, als ik nu eens heelemaal beter mocht worden, wat zou dat heerlijk zijn! Ik hoop het zoo, ook voor jou. Dan gaan wij weer wandelen en tochtjes maken, hè lieveling?"

De lieveling knikt. O, dat comediespelen, het verveelde hem zoo.

„Waarom zeg je niets, Henk?"

„Ik?... Och, kindje, ik hoor jou zoo graag praten."

„Vertel jij me nu eens wat, jongen, uit Leiden. Hoe gaat het met Bert en Jo?"

„Uitstekend!"

„En je tennisclub, nogal geanimeerd, Henk?"

„Zeker, zeker."

„Komt dat mooie blonde meisje nog dikwijls mee, Marie van Heel?" vraagt Annie verder.

Henk voelt, dat hij een kleur krijgt. Lam toch! Hij leek wel een bakvischje met dat blozen!

Annie ziet het, voelt dat er wat is en 't is of haar hart plotseling ophoudt met kloppen. Zeker, ze vergist zich niet. Als alleen het noemen van haar naam hem al geheel in de war brengt, dan... ja, dan is er zeker iets tusschen beiden... O, God, haar werd ook niets, letterlijk niets gespaard.

„Hoe ben je ineens zoo stil?" vraagt Henk.

„Ik stil... och, ik dacht ergens aan."

„Waarom? zeg het mij maar."

„Ach, toe, Henk, zeg me, dat je van me houdt, van mij alleen," barst zij plotseling hartstochtelijk uit. Zij kan de gedachte, dat ze, bij al haar lichamelijk lijden, ook zijn liefde zou moeten missen niet uitstaan. Krampachtig klemmt ze zich aan hem vast en snikt: „Toe, Henk, wees nu eerlijk."

„Maar, kindjelief, wat is dat nu?" tracht Henk haar te troosten. Wind je niet zoo op, er is immers geen kwestie van, dat ik niet meer van mijn klein vrouwtje zou houden... Daar, ben je nu tevreden, Ans?"

In Godsnaam, hij moest de comédie tot het eind toe spelen. En terwijl hij haar nogmaals de verzekering gaf, dat hij alleen van haar hield, dacht ie met verbeten woede aan den sneltrein dien hij onmogelijk meer halen kon. In vredesnaam, dan maar 'n trein later.

„O, dan is het goed," zucht het arme martelaarsje. „Jongen, lieve jongen, je weet niet hoe innig veel ik van jou